

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΜΕΣ' ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΤΟΥ ΖΟΡΖ ΚΑΖΕΛΑ

Μόλις βγήκαν έξω από τόν κύκλο τού ζωηρού φωτός που ερχοιχε η μεγάλη λάμπα, άγκαλιαστήκανε γιατί θά χωρίζαν.

Τήν αισθάνθηκε δλόκληρη νά τρέμη άπάνω στο στήθος του· τά μεγάλα λυτά μαλλιά της έπεφταν ως τή ζώνη της.

Μιλούσανε σιγά, μέσα στο σκοτάδι, σάν νά φοβόντουσαν νά μή τους δη κανείς άγκαλιασμένους.

— Καλή άντάμωσι, Ζερμαίν, τής ειπε και αύριον νά έχης θάρρος.

'Εκείνη τόν κύτταξε μ' ένα βλέμμα γιομάτο από άγάπη.

— Άν φοβούμαι, τού άπήνησε, εινε γιατί ο σύζυγός μου θά ξαναγορήσει. Σήμερα ήταν διαφορετικός από άλλότε. Ποτέ μου, δέν τόν είδα τέτοιον. Γιά πρώτη φορά σήμερα με ρώτησε, πού πέρασα τις ώρες μου

— Στη λέσχη, φυσικά, θά βριόκεται τώρα ;

— Ναι.

— Πηγαίνω εκεί κ' έγώ. Θά άπολαύσω τήν χασούρα του.

Τήν έσφιξε επάνω του και τήν φίλησε στο στόμα και έπειτα έφυγε και χάθηκε στο σκοτάδι.

Σάν έμεινε μόνη, έδωξε τή θαλαμηπόλο της, μιá κόρη γεμάτη πανουργία.

'Η σιωπή ξανάπεσε βαρεία. 'Η λάμπα άρχισε νά εβύνη και ή Ζερμαίν μπήκε στην ίδιαιτερη τήν κάμαρά της, γιά νά κοιμηθί.

Μέσα στην άδειανή αίθουσα, δέν φαινόνταν τίποτα άλλο παρά ή άντανάκλας τού φαναριού τού δρόμου.

'Άξαφνα ένα χέρι φάνηκε ν' άνασκήνη άπ' όξω τις κουρτίνες τού παραθυριού και ένας άνθρωπος μπήκε άπ' εκεί και πήδησε άπάνω στο μαλακό χάλι, όπου στάθηκε λίγο, άναποφασιστος.

'Ηταν ένας άνδρας παχύς, με πλατείς ώμους και χονδρά χέρια. Τά μαλλιά του βγαίναν από τό κασκέτο του, πού ήταν κατεβασμένο ως τά μάτια. Στο λαμό του ειχε ένα κόκκινο μεταξωτό μαντήλι. 'Ερχιξε μιá μινιά στην αίθουσα, και έπειτα με τό κλεφτοφανάρο τού εξήτασε τους πολυτελείς τάπητας και τά διάφορα πολύτιμα κομψοτεχνήματα τών τοίχων. Άνοιξε τό μικρό χρηματοκιβώτιο τού σπιτιού κ' ύστερα έβγαλε με προσοχή τή μιλούζα του, και εξέδילπωσε από τή μέση του, ένα μικρό σχοινί. Τότε ή τυχα, σά νοικοκύρης; άζησε νά μαζεύη ότι πολύτιμο ήταν εκεί μέσα. Τό πρόσφορο τού ήταν σοβαρό, όχι όμως και άνήσυχο. Άμα τό πακέτο ειχε μεγάλο, μέτρησε με τό σχοινί τήν άπόσταση από τό παράθυρο έως τόν δρόμο, και κατόπιν άρχισε νά τό δένη.

Καθώς έκανε τόν πρώτο κόμπο, ξαφνικά ή πόρτα τού βάθους άνοιξε και εύρέθηκεν άπέναντι ενός ανθρώπου με επίσημο ένδυμα έσπερίδος, πού τόν έβλεπε κατάπληκτος και φοβισμένος, ένθ' ένα σπιτίο, πού ειχεν άνάψει έσβυνη, επάνω στο λευκό του γάντι.

Δέν έδίστασε διόλου. Άφησε τό κλεφτοφανάρο τού κάτω από μιá πολυθρόνα, και μέσα στο σκοτάδι, πού γέμισε πάλιν τήν κά-

μαρη ρίχτηκε και τού βούλασε τό στόμα, με τό κόκκινο μεταξωτό μαντήλι του, γιά νά μή μπορέι νά φωνάξη, ένθ' με τ' άλλο χέρι τού έσφιγγε τό λαμό.

Τότε άρχισε μιá πάλη σιωπηλή και σύντομη.

'Ο νεοεισελθών δέθηκε στην άκρη από τό πιάνο, ένθ' ο κλέφτης, σάν σκιά, άρπαξε τό πακέτο του και πήδησε στη διπλανή ταράτσα και έπειτα στο πεζοδρομίο και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

'Ο δεμένος δέν μπορούσα νά φωνάξη βοήθεια, γιατί τό μεταξωτό μαντήλι επνιγε τή φωνή του. Σέφθηκε τότε ότι θά περνούσε όλη τήν νύχτα έτσι, δεμένος εκεί, σπικτά και άνατριχιασε δλόκληρος.

'Ενα πράγμα άκόμα τόν άνησυχούσε :

Τι ν' άπέγινε ή γυναίκα του; Νά κοιμάται στο πλαγινο δωματίο, χωρίς νά καταλάβη τόν

κίνδυνο πού πέρασε, ή μήπως ο κακούργος εκείνος νιχτοκλέφτης, τήν χτύπησε, τήν πλήγωσε ή και τήν σκότωσε άκόμα ;

'Άν τήν εύρισκε τό πρωί, νεορή !

'Η σκέψις αύτή τού έφερε κρύον ιδρώτα. 'Εστένανε και άρχισε νά κατηγορή τόν εαυτό του, γιατί έμάλλωσε τή Ζερμαίν.

Γιατί νά πιστέψη, τά άνόνομα τά γράμματα, πού τού έγγραφαν ότι ή Ζερμαίν ειχε φίλο και μάλιστα τόν Ζάν Ζερβάλ ; Τι τρέλλα! Άν όμως αύτή τόν έβλεπε τό πρωί, έτσι γερά δεμένος, τι θά ειλεγε γιά τήν κατασκοπεία του αύτή, πού θέλησε νά κινή, μπαινόντας κρυφά στο σπίτι του, γιά νά τήν πιάση !

Προσπάθησε νά σπάση τά δεσμά του, πού έκοβαν τό σώμα του, αλλά δέν εστάθη δυνατός...

Ξαφνικά τό ηλεκτρικό κουδούνι άκούστηκε νά χτυπάει στην πόρτα. Στόν ήχο φάνηκε ή Ζερμαίν, πού βγήκε, ζαλισμένη άκόμη από τόν ύπνο.

— Τι διάβολο, ο Λουδοβίκος ξεχασε πάλι τό κλειδί του !

Τράβηξε προς τήν πόρτα, χωρίς νά προσέξη ούτε στην κλοπή πού έγεινε, ούτε στην άταξία τών πραγμάτων, πού ήτανε μέσα στην κάμαρη. Καθώς περνούσε, άγγιξε σχεδόν τόν άνδρα της, πού τόν κρυφά νά παραπετάσματα τής; γωνίας και ειπεν έκπληκτη, καθώς άνοιξε τήν πόρτα και ειδε τόν Ζερβάλ νά μπαινεί μέσα :

— Σεις, τέτοια ώρα έδώ ;

'Ο Σάν ειταν όχρως και τρέμανε τά χέρια του.

— Είσθε μόνη ;

— Μάλιστα, αλλά τί τρέλλα πάλι ει ν' αύτή ; 'Ενόμιζα πώς εινε ο σύζυγός μου, πού πιθανόν από στιγμή, σε στιγμή νά έλθη.

— Γιά τόν σύζυγό σας ήρθα νά σάς πώ. Είδα νά βγαίνει άπ' τό παράθυρο σας ένας άνδρωπος φορτωμένος ένα δέμα.

Και έδειξε τά παραθυρόφυλλα, πού ειχαν παραβιασθεί.

— Θεέ μου ! φώναξε ή Ζερμαίν.

— Τόν είδα νά βγαίνει με τό δέμα στα χέρια. Γύριζα από τή λέσχη άνήσυχος, γιατί δέν είδα εκεί τόν σύζυγό σας. 'Ηθελα λοιπόν νά βεβαιωθώ, μήπως σε κατασκοπεύει. Τι άγονία ! 'Επειτα είδα έναν άνδρωπο φορτωμένο νά πηδή. Φαινόντανε σάν δολοφόρος. 'Ετρεξα νά τόν πιάσω, αλλά έφυγε. Τότε άναγκάσθηκα ν' ανέβω. Δέν μπορούσα πιά νά κρατηθώ. Φοβήθηκα γιά σένα....

'Ανάφανε τή λάμπα και κύτταξαν τρε γύρω τους.

'Η αίθουσα ειταν άνω—κάτω.

'Η Ζερμαίν έπεσε άτονη στην άγκαλιά τού Ζερβάλ.

— Όχι Ζάν ! Ζά ! φώναξε.

— Μην κάνεις έτσι, άγάπη μου, ήσούχασε. 'Εγώ ειμαι κοντά σου.

Τι φοβάσαι ;

Και τήν έφερε, σε όλες τις γωνίες τής αίθούσης γιά νά πεισθί ότι δέν εινε κανένας μέσα.

Αίφνης, κοντά στο παράθυρο, στη γωνιά τού πιάνου παρατήρησαν μιá μάζα ανθρώπινη. 'Η Ζερμαίν άφισε μιá κραυγή και άγκαλιασε τόν Ζάν.

'Ο Ζάν έχαμήλωσε τή λάμπα, αλλά όπισθοδρομήσε συμπαρασύρων και τήν Ζερμαίν. Δεμένος, βλοσυρός, με τά μάτια γεμάτα από οδύνη και λύσσα, ο σύζυγος τούς έβλεπε, ξεσχιζόντας με τά δόντια του, τήν άκρη τού μεταξωτού μαντηλιού πού τόν επνιγε, δεμένος καθώς ήτανε εκεί κοντά στο πιάνο....

Ζορζ Καζελά

== ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ ==

'Ο Χίγης.— 'Η γυναίκα μου εινε ένας άγγελος.

'Ο Μίγης.— Σοβαρός ! Και πότε πέθανε ;

'Ο Θεατρώνης.— Φίλε μου, στη σκηνή τού θανάτου ειχες τελεία άποτυχία.

'Ο 'Ηθοποιός.— Μά με τέτοιο μισθό πού μου δίνετε δέν αξίζει τόν κόπο νά πεθάνη κανείς.

'Εκείνος.— Είσαι ώραία, είσαι θελκτική, είσαι χαριτωμένη, κριμα όμως πού είσαι... γυναίκα μου !

'Ο Δικαστής.— Και γιατί έγκαταλείπατε τό Λογίδιον ;

'Ο Κλέφτης.— Μά αφού δέν μπορούσα νά τό πάρω μαζί μου;

Φοβόταν μήπως ο κλέφτης μπήκε στην κάμαρά της.